

VA DONAR TOT EL QUE TENIA

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En l'Evangeli d'avui veiem Jesús assegut a la sala del tresor del Temple observant l'actitud de les persones que hi tiren diners, molts rics hi tiren molt; però li crida l'atenció una viuda pobre que hi tira dues monedes de les més petites; el seu acte de confiança total en Déu, val més que totes les paraules i definicions sobre la fe. Jesús, commogut pel seu gest, senzill i humil, la posa de model als seus deixebles: «aquesta dona ha donat més que tots els altres, ha donat tot el que tenia, com ho va fer també la viuda de Sarepta en temps del profeta Elies». En aquell temps les viudes eren les dones més desprotegides de la societat i eren tingudes per no res.

Amb quina tendresa Jesús devia mirar aquesta dona, que ignorava que era observada per Jesús, però havia comprès el nucli essencial del seu Evangeli, i el vivia: «Feliços els pobres», i l'Evangeli de Mateu afegeix: «els pobres en l'esperit», els qui se saben a les mans de Déu, que han descobert que Ell és la seva riquesa, i per això hi confien i són feliços. Els rics creuen que ho poden aconseguir tot amb la seua diners que els ofereixen seguretat, prestigi, poder... Els rics donen del que els sobra. Jesús ens convida a donar un altre sentit a la vida, a tenir uns altres valors.

La vida de les persones es polaritza entorn de dos centres d'interès diametralment oposats: uns viuen centrats en ells mateixos, no únicament en la seva riquesa material, sinó en el poder que els dona aquesta riquesa, la seva fama, el seu èxit, el seu propi benefici i que, fins i tot quan donen alguna cosa, és per fer-se veure. Els altres viuen oberts, el seu centre d'interès va de dins cap a fora, es donen als altres, estimen gratuïtament, ofereixen el seu temps i el seu servei a qui ho necessita, són solidaris.

Sovint els qui menys tenen són els més capaços d'actuar amb solidaritat. El fragment de l'Evangeli d'avui és el retrat d'aquestes dues actituds tant oposades. Jesús observa aquesta dona i veu el seu cor, ella viu la primera benaurança. La pobresa que Jesús lloa és aquesta, no la misèria que és conseqüència de la desigualtat econòmica que duu a la misèria. Ell somnia un Regne de justícia, d'igualtat i de fraternitat per a tothom. Ser pobre d'esperit no és només manca de diners, és pobre la persona que es buida d'ella mateixa perquè Déu pugui omplir el seu cor. Déu és la seva riquesa, hi confia totalment. El pobre té el cor disponible, no s'aferra a res; sap que ho ha rebut tot, i per això ho pot donar tot, es fixa més en la necessitat dels altres que en la seva pròpia necessitat. El pobre no es posseeix sinó que és posseït. Es deixa posseir per Déu i pels qui el necessiten. Jesús va escollir ser pobre; Ell que era ric, es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva pobresa. Ens cal tenir una mirada interior molt atenta per anar descobrint les nostres petites o grans riqueses, i aprendre a viure la paradoxa de les benaurances: feliços els pobres, feliços els nets de cor, feliços els humils... Aquesta mirada ens permet donar a les persones i a les coses el valor que tenen realment, no la seva aparença. En realitat tot ens és donat, tot el que tenim és un do del Pare del cel, i som feliços quan acollim aquest do i quan ens donem del tot, retornant tot el que hem rebut gratuïtament.